

loyal Maade som mulig. Hvad derimod en anden Ministers Opfattelse af Balancen angaar, forekommer det mig ikke, at vi kunde vente, ønske eller forlange, at den meget ærede Indenrigsminister skulde udtale sig derom, og jeg skjønner da heller ikke rettere end, at, dersom Indenrigsministeren faaet Bevillingerne, saa maa han være tilfreds dermed. Eiden vi tale om disse Jernbanefager, idet jeg for Dvrigt med Hensyn til Behandlingen ifjor om hurtig Fremme osv. med Fornøielse kan tiltræde, hvad vi have hørt af det ærede Medlem fra Mors (Schjørring), ønsker jeg at gøre endnu et Par Bemærkninger, navnlig om et Anliggende, som man maatte have ønsket læs klarere for ved denne Behandling. Det er Spørgsmaalet om Retningslinien mellem Roskilde og Kallundborg. Det er jo et Spørgsmaal, som ikke er uden Betydning og saa for Staten med Hensyn til Rentegarantien. Jeg drager dette Spørgsmaal frem ikke for at komme ind paa Detail, men for at berøre et enkelt Punkt, som er et Spørgsmaal, der har Slægtninge i andre Forhold. Jeg har nemlig set til min Forundring, at den høitærede Indenrigsminister har antaget til sin Konsulent i Jernbanefager et Medlem af Direktionen for det sjællandske Jernbaneselskab. Det forekommer mig at være 2 Stillinger, som ikke godt kunne forenes, men det forekommer mig forunderligt, at naar et Selskab, som vi jo fornylig have havt Exempel paa, et privat Selskab — jeg kalder det privat; thi det andet er saa godt som offentligt — eller et andet Firma, om man vil kalde det saa, forlanger Ministeriets Koncession eller Ministeriets Tilfagni om Koncession paa en Jernbanetrækning enten her eller der, som kan være i Almenhedens eller en særskilt Egnis Interesse, men er imod det sjællandske Jernbaneselskabs Interesse. —, at Ministeriet i et saadant Tilfælde allerede i første Instants förelægger Sagen for Jernbaneselskabets Direktion og spørger, hvad den synes om Sagen, eller, nøiagtigere sagt, for en af Direktorerne som Regjeringens tekniske Konsulent. Og dette Exempel er for Dvrigt ikke noget Gnestaaende; thi dersom vi vilde tage den nylig indkomne Statshaandbog for os, vilde vi finde

mange Exempler paa en saadan forunderlig Blanding. Vi finde en enkelt Person anbragt i Stillinger, som synes at maatte fordrø, at han var 2 Personer. Navnlig gjøre vi — og det er blot en almindelig Bemærkning, jeg vil gjøre her; thi der vil maasse blive Leilighed til senere at komme ind paa dette Spørgsmaal — en forunderlig Brug af de høiere stillede og høit lønnede kongelige Embedsmænd ved at sætte dem ind i saa mange forskjellige lønnede private Bestillinger paa forskjellige Maade — og det er navnlig Tilfældet her i Kjøbenhavn —, at man ikke ret veed, om det er deres Hovedforeretning at være kongelig Embedsmænd, eller om det Andet er deres Hovedforeretning. Det er et Spørgsmaal af den Natur, at det er beslægtet med det af mig nys berørte om den tekniske Konsulent; men dette sidstnævnte er et Spørgsmaal, der ikke er uden Betydning, navnlig naar der er Tale om en upartiff Afgjørelse af Spørgsmaalet: Hvor skal Linien gaa fra Roskilde til Kallundborg . . .

Formanden: Maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han vil finde bedre Plads for Betragtninger herover, efter at Forslagene ere afgjorte, og Lovforslaget i sin Helhed foreligger til Behandling.

Berg: Jeg takker den ærede Formand, fordi han ikke har afbrudt mig tidligere; thi nu er jeg færdig og skal ikke komme tilbage dertil. Jeg haaber, at min Tanke, i hvad jeg har faaet Lov til at udtale, har faaet et tydeligt Udtryk.

Ordføreren: Det glæder mig, at det ærede Medlem, som i dette Døbtik talte, nu denne Gang tilraadede at give disse 1,000 Rd. til Søfartens Fremme, i ethvert Tilfælde ingenlunde raadede fra at give dem. Derved er et af de Spørgsmaal, hvorom det har været Meningsuenighed, bortfaldet. Et andet Medlem af Mindretallet her tæst ved (Th. Nielsen) beklagede meget, at der nu ved 3die Behandling var et Flertal, der tilraadede Tinget at give, hvad der forlanges til Gremittagen, medens den største Del af de Medlemmer,